

JANE ISAACOVÁ

HROBOVÉ TICHO

TŘETÍ PŘÍPAD HELEN LAVERYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Hrobové ticho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jane Isaacová

Hrobové ticho – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JANE ISAACOVÁ

HROBOVÉ TICHO

TŘETÍ PŘÍPAD HELEN LAVERYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Jane Isaac 2019

Original edition published by Legend Press. Czech edition published
by arrangement with Ilustrata Agency, Barcelona.

Translation © Alena Gentile, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7662-701-7

ISBN e-knihy 978-80-7662-706-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-707-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-702-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Vzpomínka na Jean Bouchovou, krásnou duši,
která již bohužel není mezi námi.
A na jejího drahého manžela Philipa,
cenného rodinného přítele.*

Kapitola první

Špičaté střechy továrny Billings se tyčily k indigově modré obloze, obtěžkané příslibem deště.

Rhys přeběhl parkoviště. „Pojď, zkusíme, jestli tam nejsou otevřené dveře!“

Connor se za ním pomalu šoural. I jeho bavilo prozkoumávat opuštěný průmyslový areál. Bylo zábavné házet kameny do oken, prolézat mezerami v živém plotě a dělat si ze starých průmyslových kamer cvičný terč. Ale už si nebyl tak jistý, jestli má odvahu lézt dovnitř. „Co když tam bude alarm?“

„Neblbni, tyhle fabriky jsou prázdné už několik měsíců. Proč by tu měli alarm?“ Rhys zabral za kliku, ale ta nepovolila.

Zvedl hlavu k nebi. Májové dešťové mraky přilákaly brzký soumrak a vše zahalily do ponuré šedi.

„Měli bychom se vrátit, do devíti mám být doma.“

Rhys zmizel v uličce mezi tovární zdi a kovovým oplocením po obvodu budovy. Následovala rána, jak se pokoušel rozkopnout jiné dveře.

„Co tam děláš?“ Connor se za ním rozběhl.

„Co asi?“ Přesunul se podél zdi k dalším dveřím. Tady už se klika s vrznutím alespoň trochu pohnula. Rhys se vítězoslavně otočil na Connora a opřel se do ní s větší silou. Dveře se s rachocením otevřely. „A je to.“

Uvnitř už byla úplná tma. Překročili práh a vstoupili do malé chodby. Naproti nim byly dvoje dveře. Rhys do jedné z nich zatlačil a vstoupili do rozlehlé místnosti. Z vysoce posazených oken dovnitř pronikalo trochu světla a odhalovalo oprýskané zdi a podlahu posetou mastnými skvrnami.

Rhys se ušklíbl a s nataženýma rukama se otočil kolem dokola. „Páni!“

„To je puch,“ odfrkl si Connor a chytil se za nos.

„Smrdí to tu zatuchlinou.“

Rhys se sehnul pro prázdnou plechovku od lepidla a mrštil ji nahoru proti oknu. Strefil se těsně pod něj, plechovka cinkla o římsu a spadla jim zpátky k nohám.

Connor ji popostrčil špičkou boty a Rhys ji odkopl zpátky. Strídavě do plechovky kopali, zatímco procházeli tovární halou. Connor už byl o něco klidnější. Zas tak špatné to tu koneckonců není.

Rhys zabral za dvířka kovové skříně na druhé straně místnosti. Panty zaskřípaly jako nehty po tabuli a skřín se otevřela. Uvnitř byl jen špinavý kbelík a několik starých košťat. Vyměnili si nadšený pohled a začali z košťat odšroubovávat násady.

S jednou rukou od těla, aby neztratili rovnováhu, se s násadami pustili do šermířského klání. Pobíhali z jednoho konce haly na druhý jako mušketýři, dokud se Connorovi nepodařilo zakopnout a narazit do řady sudů s olejem, přičemž jeden z nich převrhl na zem. Tovární halou se rozlehla ohlušující rána. Connor se vyškrábal zpátky na nohy. Ze sudu pomalu vytékal olej a vedle kaluže, která se tak na podlaze vytvořila, ležela použitá injekční stříkačka. Při pohledu na jehlu se zbytky krve se mu zvedl žaludek. „Bude lepší odsud zmizet,“ prohlásil.

Jenže Rhys už ho neposlouchal. Stříkačky si vůbec nevšiml a z rohu místnosti se ozýval klapot jeho tenisek stoupajících po kovovém schodišti.

Connorovi začalo hučet v hlavě. „Rhysi!“ Zběžně se ohlédl přes rameno a rychle se rozběhl stejným směrem.

Dveře v horní části schodiště vedly do další rozlehlé místnosti. Úplňkový měsíc se prodral mezi mraky a jeho světlo dopadalo oknem dovnitř, aby ve své mléčné záři odhalilo psací stoly, jež tu zbyly po bývalých uživatelích. Kolem bylo poházeno několik židlí.

Connor se znovu chytil za nos. Tady nahoře byl zápach ještě silnější. Hukot v jeho hlavě sílil.

Zaslechli jemné zaškrábání.

„Co to bylo?“ vyděsil se Rhys.

Vtom se to ozvalo znovu, přímo za jejich zády. Prudce se otočili a uviděli, že se v rohu místnosti krčí malá krysa. Rhys vykročil jejím směrem a napřáhl ruku s násadou od koštěte. Potom ji zase nechal klesnout. Hlodavec mezitím zalezl pod stůl.

Pokusil se krysu násadou vyšťourat. Ozvalo se další zaškrábání. Zašátral tyčí ještě hlouběji, ale pak ji rychle vytáhl a přeběhl na druhou stranu místnosti. Connor utíkal za ním.

Krysa vyrazila se zapištěním ze svého úkrytu. V momentě, kdy se Rhys otočil, aby se za ní pustil, srazil se s Connorem. Dopadli na zem s takovou silou, že se celá budova téměř otrásla.

„Ty pitomče!“ zaječel Connor. Odstrčil kamaráda a zkontroloval si ruce a nohy, jestli se někde neodřel. Povrch koberce, na který dopadli, byl nepříjemně hrubý. Ucítíl podivnou vlhkost na rukou. Vypadalo to jako krev.

„Fuj!“ Odtáhl se co nejrychleji od toho místa a zůstal na ně bez hnutí civět.

Zpoza vedlejšího stolu vykukovaly čísi nohy v džínových nohavicích a s rozvázanými tkaničkami žlutých tenisů.

Šťouchl do Rhyse loktem a ukázal na ně.

Rhys vytřeštil oči.

Navzájem si dodali odvahu nakouknout za stůl. Ocítli se tváří v tvář ženě opřené o radiátor.

Rhys vykřikl a vyděšeně uskočil. Jenže nohy mu podklouzly a svalil se zpátky na koberec.

Connor zůstal nehybně stát a se zatajeným dechem na tělo zíral. Žena se ani nepohnula. Obezřetně se k ní přiblížil, aby se jí mohl dotknout násadou od koštiny, kterou stále svíral v ruce.

„Nedělej to!“ zasyčel Rhys.

Connor ho neposlechl a opatrně se dotkl její nohy. Ta se zakymácela ze strany na stranu. Mezi kadeřemi tmavých vlasů na něj zíraly skelné oči.

Ochromeni strachem nemohli z mrtvoly ještě nějakou dobu odtrhnout zrak. Pak se ale Rhys vzpamatoval, vyškrábal se na nohy a zavelel: „Padáme odsud!“

O něco později, když dorazil domů, zněla Connorovi stále ještě v uších kamarádova slova: „Ne abys to někde vyžvanil!“

Poté, co se vyřítili z továrny, prchali pryč z průmyslové zóny a nezastavili se, dokud je nepálily plíce a necítili ostrou bolest na hrudi. Dostali se až k parku za Weston High Street, kde se konečně vyčerpaně svalili na zem a skryti ve stínu zeleně se zády opřeli o kované mříže plotu.

Connor si stále v hlavě přehrával jejich rozhovor, jako kdyby to byla nějaká neodbytná melodie. On chtěl vše ohlásit na policii, ale Rhys byl proti. „I kdybychom to nahlásili jako anonym, vystopují naše mobily,“ namítal. Rhys toho o práci policajtů věděl až moc. Jeho otec si právě odpykával trest za to, že při hospodské rvačce bodl jiného muže do nohy. A jeho sestru čekal soud za kšeftování s drogami.

„My jsme ale nic špatného neudělali,“ oponoval mu Connor.

„Neměli jsme tam co dělat. Vlezli jsme na cizí pozemek. Takže teď radši půjdeme domů a dáme se trochu do kupy. Budeme se tvářit, jako by se vůbec nic nestalo. Neboj, dřív nebo později ji tam určitě někdo najde.“

Connor se vracel domů se staženým hrdlem. Rhys měl svým způsobem pravdu. Ani jemu by se nehodilo, aby ho doma hledala policie. Matka stále ještě vyšilovala kvůli tomu, že si šel místo posledního dne školy zahrát do parku fotbal. Stejně té ženské nemohli nijak pomoci. Jen při pouhém pomyšlení na hrůzný pohled jejích skelných očí a na všechnu tu krev kolem mu běhal mráz po zádech.

Dveře do obýváku byly pootevřené a z chodby dovnitř pronikal pruh jantarově žlutého světla. Z pokoje k němu doléhal zvuk televize a matčin občasný smích. Určitě sledovala jeden z těch zábavných soutěžních pořadů, které tolik zbožňovala.

Rychle si vyzul tenisky a vzal je do ruky. Když po špičkách přecházel do koupelny, zábly ho i přes ponožky na studených dlaždicích nohy. Ještě jednou nastražil uši a pozorně se zaposlouchal do zvuků přicházejících z chodby. Otevřel pračku, vysvlékl si džíný a mikinu a společně s teniskami je do ní nastrkal.

Connor neměl s ovládáním pračky problémy. Nesčetněkrát si sám musel přeprat fotbalový dres, když byla matka zrovna v práci. Posypal oblečení pracím práškem.

Z pokoje se ozvala hudba. Pořad v televizi skončil. Rychle uklidil prací prášek, otočil kolečkem a spustil program. Pračka se nezapnula. Connor nervózně polkl a pokusil se znovu otočit kolečkem. Měl na sobě jen trenýrky a ponožky a začínalo mu být chladno. Potřeboval se dostat nahoru do pokoje, než si ho matka všimne. Jenže své oblečení tam takhle nechat nemohl – otřel si do něj ruce špinavé od krve.

Zoufale znovu otočil kolečkem. Ozvalo se cvaknutí. Díkybohu. Proplížil se kolem předního pokoje a vyběhl po schodech do patra.

Zrovna za sebou zavíral dveře svého pokoje, když hudba dole utichla a bylo slyšet, jak se matka šourá do kuchyně.

Kapitola druhá

Vzduch prořízl ostrý výkřik. Pronikavý jekot. Další zaječení následované tichým vrčením. Zase ty mrouskající se kočky. Toho večera už potřetí. Detektiv šéfinpektorka Helen Laveryová se opřela zády o polštáře a toužebně si přála, aby si k té výměně názorů vybraly jiné místo.

Vzala do ruky poznámkový blok, otočila stránku a nevzrušeně si pročetla své zápisky. Následkem úrazu, jenž utrpěla při výkonu služby, byla osm týdnů v pracovní neschopnosti. Osm týdnů, po nichž následovala řada výcvikových kurzů. Z okna se dívala na střechy policejní akademie Ryton-on-Dunsmore, kde ji během posledních tří dnů proškolovali ve velitelských dovednostech. Zítřka už se konečně vrátí ke svému domovskému útvaru v Hamptonu, aby tam pokračovala ve školení počítačových dovedností.

Stáhla si z vlasů gumičku a prsty si je prohrábla. Po nekonečných hodinách powerpointových prezentací si připadala dokonale otupělá a nemohla se dočkat, až se bude moct vrátit ke svému týmu na oddělení vražd a zaměstná své mozkové buňky nějakým novým případem.

Dopila poslední kapku kávy, odložila hrnek na noční stůlek a rozhlédla se po hotelovém pokoji. Elegantní černobílou výzdobu doplňoval chromový a skleněný nábytek. Vkusné, povrchní a neosobní. Zkontrolovala telefon. Neměla žádné zprávy. Otráveně za-

pnula televizi a procházela kanály. Ze směsice soutěžních pořadů a situačních komedií ji nezaujalo vůbec nic, a tak to po osmém kanálu vzdala a televizi zase vypnula.

Do okna bičoval déšť – příhodné zakončení několika nudných dní.

Podívala se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na deset. Pokud by zrovna nepracovala na nějakém naléhavém případě, byla by touhle dobou už několik hodin doma. Ale jelikož se blížily pololetní květnové prázdniny, odvezla matka chlapce na týdenní pobyt do Walesu. Napadlo ji, jestli její matka také leze po skalách a sjíždí řeku na raftech. Představa, že by teď byla doma sama a plácala se v prázdném domě od ničeho k ničemu, nebyla zrovna lákavá. Proto se raději rozhodla, že si poslední večer kurzu dopřeje masáž a chutnou večeři, a tak si zamluvila ubytování v hotelu nedaleko školícího centra. Kočky se venku opět začaly mrouskat. Helen v tom okamžiku zapochybovala, jestli to byl vážně tak dobrý nápad.

Na chodbě se ozvaly kroky. Následovalo zaklepání na dveře. Otevřela a při pohledu do blikajícího světla chodby ucítila ostrou bolest za levým okem. Zvedla ruku, aby si ho zastínila. Číšník se pokusil o náznak úsměvu, lehce se uklonil a vešel do pokoje s láhví červeného vína na stříbrném podnose. Když jej pokládal na noční stůl, sklenička o kov zacinkala. Helen si všimla, jak letmo pohlédl na její prázdný prsteníček.

Instinktivně si skryla ruku za zády. Teprve před měsícem si přendala snubní prstýnek na druhou ruku. Přišlo jí to tak správné. John byl koneckonců mrtvý už víc než deset let. Přesto jí dodnes nebylo příjemné, když si lidé její prázdný prsteníček prohlíželi.

„Budete si přát něco dalšího?“ zeptal se číšník úslužně.

Podívala se na láhev a bojovala s myšlenkou ho požádat, aby ji odnesl zpátky. Ona si přece objednala jen jednu skleničku. Na poslední chvíli si to ale rozmyslela. S chutí si těch skleniček dá víc. Stejně není kam spěchat.

Jakmile za ním zavřela dveře a pokoj osvětlovalo pouze matné světlo stolní lampy, bolest v hlavě ustoupila. S láhví v ruce začala nalévat sametovou tekutinu do sklenice, když vtom jí zazvonil mobil.

„Detektiv šéfinpektorka Laveryová?“

„Ano.“

„Tady inspektor Carrington z operačního. Máme tu pro vás nový případ.“

Helen ucítila náhlý příval adrenalinu.

Nový případ by ji mohl zachránit před týdenním zíráním do obrazovky počítače.

„O co se jedná?“

„V opuštěné továrně na Keys Trading Estate bylo nalezeno tělo mladé ženy.“

Pozorně si zapsala udanou adresu.

„Máme už nějaké informace?“

V telefonu se ozvalo šustění papíru. „Muž, jenž venčil svého psa poblíž bývalé továrny Billings, si všiml, jak z objektu utíkají nějaké děti, a nahlásil to na tísňovou linku. Když na místo dorazila hlídka, objevili uvnitř továrny tělo.“

„Máme nějaké další svědky?“

„Zatím ne. Kriminálka už to tam zajišťuje a na místě činu je i službukonající inspektor Pemberton. Ten vám určitě bude moci poskytnout bližší informace.“

Helen si přidržela telefon bradou a zkontrolovala čas na hodinkách. Průmyslová oblast Keys Trading Estate se nacházela poblíž hamptonského obchvatu, ve východní části města. Když vyrazí teď hned, mohla by tam být do čtyřiceti minut. „Díky, zavolám mu.“

„Ještě něco, co byste měla vědět.“ Inspektor zaváhal a ztišil hlas. „Policista ze zásahovky poznal tetování na zápěstí oběti. Je si téměř jistý, že je od nás.“

Helen ztuhla krev v žilách. „Kdo je to?“

„Je přesvědčený, že se jedná o konstábla Sinead O'Donnellovou ze zásahového týmu.“ Helen si pod tím jménem nedokázala vybatvit žádnou tvář, což ale nebylo vůbec překvapující. Jen hamptonský policejní sbor čítal víc než tisícovku policistů.

„Prý to vypadá, jako by ji mučili.“

Naprázdko polkla. „Doufám, že se žádná z těchto informací nedostala ven.“

„Pokud vím, tak ne.“

„Dobře. Nechte si to zatím jen pro sebe.“ Přesto bylo pravděpodobné, že pokud se o identifikaci oběti dozvěděl on, vědí o tom bezpochyby i všichni ostatní. Podobné zprávy se v policejním sboru šířily rychlostí blesku. Zavěsila, odložila skleničku a vytočila Pembertonovo číslo.

Zvedl to hned po druhém zazvonění. „Rád vás slyším, inspektorko,“ pozdravil ji veselým hlasem.

„Já vás také, Seane.“ Výrazný yorkshirský přízvuk jeho hlasu na ni působil stejně uklidňujícím dojmem jako horká káva za chladného zimního večera. Pemberton byl spolehlivý a důvěryhodný policista. V mnohém jí připomínal jejího zesnulého otce Jamese Laveryho, který až do odchodu do důchodu patnáct let řídil oddělení vražd a závažné trestné činnosti. S Pembertonem si alespoň mohla být jistá, že mají situaci na místě činu pod kontrolou. „Bylo mi sděleno, že se stále ještě nacházíte v budově továrny. Můžete mi stručně shrnout zásadní informace?“

„Samozřejmě. Dnes večer ve 20.50 zasahovali strážníci v továrně Billings v Keys Trading Estate na základě oznámení o rušení veřejného pořádku. Billings je jedna z těch továren, které developer označil jako určené k demolici za účelem výstavby nových obytných domů v jižní části průmyslové zóny. V současné době je komplex prázdný. Když hlídka dorazila na místo, objevila v kancelářích v prvním patře tělo ženy, které neslo stopy po násilí a bylo připoutané pouty k radiátoru.“

„Co víme o oznamovateli?“

„Jedná se o jistého Grahama Kirbyho z Cheshunt Walk. Žádné záznamy u nás nemá.“

„Nevšiml si dotyčný v okolí něčeho podezřelého?“

„Tvrdí, že ne. Podle jeho výpovědi venčil psa na Bracken Way, která vede podél továrního komplexu, když vtom zahlédl dva malé chlapce, jak vybíhají z pozemku továrny mezerou v kovovém oplocení. Strážníci momentálně obcházejí okolí, aby jeho výpověď potvrdili.“

„Co víme o oběti?“

Hlas mu zjehl. „Mnohočetná poranění hlavy a hrudníku. Vypadá to na podříznuté hrdlo. Za chvíli by tu měl být patolog, ten nám snad řekne víc.“ Odmlčel se. „Hádám, že už se k vám donesly zvěsti, že je to policistka.“

„Inspektor z operačního zmínil, že by se mohlo jednat o konstábla Sinead O'Donnellovou. Vy ji znáte?“

„Ne, ale znám jejího manžela Blanea O'Donnella. Pracuje ve výcvikovém centru.“

Helen zatrnulo. Obecně není snadné ochránit identitu oběti do té doby, než se jim podaří informovat rodinné příslušníky, ale v rámci policejního týmu to bude prakticky nemožné.

„Jak dalece už se ta zpráva rozšířila, Seane?“

„Jeden ze strážníků přítomných na místě činu je nováček, čerstvě po zkušební době. Zmínil se o tom do vysílačky.“

„Do vysílačky?“

Pemberton si těžce povzdechl. „Chudák kluk, je z toho v šoku. Prostě nad tím nepřemýšlel. Je to jeho první mrtvola.“

Záchvěv soucitu, který tím v Helen probudil, neměl dlouhého trvání. První mrtvola, a ještě k tomu ošklivě zohavené tělo kolegyne. Jenže při jejich práci jsou takové situace smutnou realitou a nutnost zachovávat mlčenlivost je naprosto zásadní. Celý systém se zakládá na absolutní diskrétnosti. Identifikovat oběť, informo-

vat nejbližší příbuzné, pak vše ještě jednou ověřit, než budou zveřejněna jakákoli jména. Toto se všem policistům vštěpovalo již od prvních dní základního výcviku.

„Kde je teď?“

„Službukonající seržant ho poslal domů.“

„Mluvil už někdo s Blanem?“

„Pokud vím, tak ještě ne.“

„Chápu to správně, že se jedná o jejího nejbližšího příbuzného?“

„Předpokládám, že ano.“

„Zajistěte si mobilní zařízení na snímání otisků. Musíme co nejrychleji potvrdit její totožnost, a pokud je to skutečně ona, bude nezbytné kontaktovat Blanea dříve, než se k němu ty zvěsti donesou odjinud. Nahlásil už někdo její zmizení?“

„Zatím ne. Podle rozpisu služeb si v posledních pár dnech vybírala dovolenou.“

„Dobře. Pořádně tam na všechno dohlídněte, já dorazím, jak jen to půjde.“

„Spolehněte se. Snímač otisků prstů by tu měl být každou chvíli.“ Na vteřinu se odmlčel. „Bude se jednat pouze o otisky prstů její pravé ruky. Prsty na levé ruce byly useknuty ve výši kloubů.“

Kapitola třetí

Když Helen dorazila na místo činu, zapsala se do protokolu a protáhla se pod modrobílou policejní páskou. Továrna Billings byla prefabrikovaná konstrukce ze sedmdesátých let minulého století s recepcí v jedné části a s rolovacími vraty, kterými se nakládalo a vykládalo zboží, na druhém konci objektu.

Parkoviště před budovou bylo prázdné. Opuštěný tovární komplex připravený k demolici osvětlovala pouze blikající světla zaparkovaných policejních vozů. Rada schválila prodej pozemků v rámci svého plánu na obnovu městských částí. Helen si však matně vzpomínala, že v místních novinách četla cosi o novém majiteli, developerovi, který se dostal do finančních potíží. Takže tu tyhle budovy už určitě nějakou dobu stojí prázdné.

Billings byla poslední z nich, až na samém konci ulice. Dvoumetrovým kovovým oplocením, jež ohraničovalo celý pozemek, prorůstaly jemné větvičky křovin. Jediný přístupový vjezd do objektu byl z Carter Road, přímo napojený na kruhový objezd Cross Keys. Jedna cesta dovnitř, jedna cesta ven. V duchu si poznamenala, že musí nechat zkontrolovat plot, aby se ujistili, že v něm nejsou žádné otvory, kudy by dovnitř mohl někdo proniknout, nebo zda na něm případně nezůstala uchycená nějaká vlákna z oblečení.

Dveře vedoucí k recepci byly otevřené a prostor za nimi osvětlený provizorními policejními lampami. Helen kývla na pozdrav

dvojici kriminalistů, kteří ohledávali spodní část schodiště, ale dovnitř nevstoupila. Místo toho vytáhla z kapsy baterku a ve světle jejího širokého paprsku se vydala podél boční zdi budovy. Chtěla si celý komplex nejprve obhlédnout a seznámit se se všemi přístupovými body. Kovový plot ohraničoval celý obvod průmyslového areálu. Jak přecházela od jednoho nouzového východu k dalšímu, bylo slyšet jen šustění jejího ochranného obleku. I další dveře byly otevřené a vedly do tmavé chodby. Travní porost před nimi vypadal, že je čerstvě sešlapaný.

Křoviny byly v těchto místech prořídle a za nimi se ve vzdálenosti necelých padesáti metrů rýsovala silueta Bracken Way. Podél této nevyužívané železniční trati se nyní procházeli jen pejskaři, a právě jeden z nich jim nahlásil podezřelé pohyby v okolí objektu.

Pokračovala dál po obvodu budovy. Rolovací vrata byla otevřená a neproniknutelnou tmou za nimi se nedařilo prosvětlit ani několika policejními lampami umístěnými ve vstupu. Omšelý nápis *Billings – pro všechny vaše výrobní potřeby* visel našikmo nad vchodem. První „i“ se uvolnilo a pohupovalo se o něco níže než ostatní písmena, jejichž původní zelená barva byla nyní vybledlá a flekatá. Uvnitř ji uvítal závan vlhké zatuchliny. Továrna se zdála být kompletně vyprázdněná. Pouze oprýskaná betonová podlaha a odřené stěny naznačovaly, kolik se tu za ta léta muselo vyložit a naložit těžkých nákladů.

Všimla si, že se k ní blíží jeden z policistů, a nedokázala se ubránit úsměvu. Detektiv inspektor Sean Pemberton vypadal v bílém ochranném obleku jako lední medvěd. Když došel až k ní, sundal si kapuci a hlavou pokynul do tmy tovární haly za jejich zády.

„Dělat tam bez elektřiny je fakt noční můra,“ ulevil si a zabořil své velké ruce do kapes kombinézy. „Museli jsme si sem nechat přivézt všechny policejní lampy, které v okrese máme.“

„To si dovedu představit.“ Podívala se na oblohu. „Aspoň nám tu zatím neprší. V Coventry lilo jak z konve.“

„Zatím...“ odfrkl si. „Jak se vám vůbec daří, inspektorko?“ Usmál se na ni a na jeho pleši se odrazil záblesk světla. „Už to bude nějaký pátek, co jsme se viděli naposledy.“

„Dobře, díky. Co vy? Zdá se mi to, nebo jste shodil pár kil?“

V době její nepřítomnosti ji několikrát přijel navštívit. Při té příležitosti ji pokaždé svým obvyklým lakonickým způsobem informoval o všem, co je na stanici nového.

Nikdy neuměl dávat najevo své city a kolegové si ho kvůli tomu často dobírali. Při příležitosti různých společenských akcí se ho pokoušeli uvést do rozpaků nevítaným objetím nebo občasným polibkem na tvář. O to víc ji jeho upřímné a vřelé gesto dojalo.

Pyšně si pohladil břicho. „Zdá se, že dieta paní Pembertonové funguje.“

„To bezpochyby.“

Otočila se zpátky do nitra továrny a zhasla baterku. „Už se vám podařilo potvrdit její totožnost?“

„Asi před deseti minutami. První snímač otisků, který sem poslali, byl nefunkční.“ Nervózně si odkašlal. „Potvrdilo se, že se skutečně jedná o Sinead.“

Helen na mysli vytanula vzpomínka na jejich poslední případ a na mrtvého policistu, který byl zabit poté, co se jim podařilo odhalit a rozbít síť organizovaného zločinu. Úmrtí kolegů ve službě byla poměrně vzácná. Přesto se po necelých osmi týdnech, kdy se její vlastní zranění ještě zcela nezhojila, setkává s mrtvolou dalšího policisty.

„Už někdo informoval jejího manžela?“ zajímala se.

„Jede tam velitel směny.“

Viditelně si oddechla. Zoufale věřila, že to stihnou dřív, než se k němu ta zpráva donese. „Díky. Měl jste možnost se tu trochu porozhlédnout?“

„Jak je to jen s tímhle mizerným osvětlením možné. Dovnitř jsme se dostali zadním nouzovým vchodem, který pravděpodobně použil i pachatel – zámek byl rozbitý. Zkontrolovali jsme další přístupová místa: hlavní vrata továrny, druhý nouzový východ z boční strany budovy a vchod na recepci. Všechno se zdálo být zabezpečené. Teprve před necelou půlhodinou se nám podařilo získat od majitele klíče a jednotlivé vchody otevřít.“

„Takže se muselo jednat buď o někoho, kdo klíče měl, nebo použil rozbité dveře požárního únikového východu?“

„Přesně tak. Za sudy s olejem jsme našli na podlaze použitou injekční stříkačku. Vypadá to, že si sem někdo chodí píchat svoji dávku.“ Pokynul rukou směrem ke vchodu na recepci a vyzval ji, aby ho následovala.

„Charles už se do toho pustil.“

Helen vykročila za Pembertonem a v duchu děkovala hvězdám za šťastný výběr ze dvou patologů, kteří mají jejich rajón na starosti. Doktoru Charlesi Burlingtonovi zřídkakdy něco uniklo. Měl pro svou práci téměř vzácné nadšení, které rozhodně přesahovalo rámec jeho pracovních povinností.

Pemberton ji doprovodil k recepci. Tady už byl zápach o dost silnější. Následovala ho po schodech do patra a klapot jejích bot se odrážel na podlahové krytině, kterou sem umístili kolegové z forenzního. Pokynutím hlavy poděkovala jednomu z kriminalistů v horní části schodiště, když ustoupil stranou, aby mohli projít. Nacházeli se v obrovských prostorech, a pokud je budou muset všechny pečlivě prozkoumat, zabere jim to určitě několik dní.

Z podesty schodiště se chodbou dostali do prostorné kanceláře. Kovový zápach krve smíšené s výkaly byl v uzavřené místnosti ještě silnější a štiplavější. Helen už za svou desetiletou kariéru viděla nespočet těl: od těch, která někdo právě zabil, až po rozkládající se mrtvolu našedlé barvy a zuhelnatělé zbytky lidských ostatků. Každé tělo mělo svůj jedinečný zápach. Tenhle byl ale jiný.

Výrazně silnější. Jako by tělo Sinead O'Donnellové i po její smrti vyjadřovalo hrůzu toho, co se tu událo. Jako kdyby její poslední výkřik prostoupil vzduchem. Helen odolala pokušení zakrýt si nos, neboť si uvědomovala, že tu její kolegové budou muset v těchto podmínkách pracovat ještě mnoho hodin.

Policejní lampa osvětlovala prostor uprostřed místnosti. Prokličkovali mlčky mezi stoly k muži v modré kombinéze, jenž klečel u zkrouteného těla vedle radiátoru. Nohy oběti byly rozhozené v podivném úhlu, tkaničky jejích tenisek rozvázané. Modře nalakované nehty zdobily bezvládnou ruku připoutanou pouty k trubce radiátoru. Zelený koberec nasáklý krví a výkaly se zbarvil do pestrých rudohnědých odstínů.

„Zdravím tě, Charlesi.“

Muž v modrém obleku se okamžitě otočil, vstal a stáhl si kapuci. Nebyl vysoký, spíše střední a atletické postavy, díky níž působil alespoň o deset let mladší. Zřejmě to bylo tím, že polovinu svého času trávil ohledáváním těl. Helen se často podívovala nad absurditou skutečnosti, že ho mrtvá těla mohou udržovat v tak skvělé formě.

„Helen! Říkal jsem si, jestli to nebudeš ty.“

„Snad jsem ti nechyběla, Charlesi,“ usmála se na něj.

Stáhl si gumovou rukavici a odhrnul si z obličeje pramen šedých vlasů. „Však víš, jaké to je. V mém oboru si moc společnosti neužiju.“

Helen se usmála.

„Jak se daří klukům?“ zeptal se.

„Tenhle víkend si užívají na plachetnicích a na raftech. Matka je odvezla do Walesu.“

„No vida, aspoň si trochu odpočineš.“

Oba sklopili zraky směrem k oběti. Jednu ruku měla připoutanou k radiátoru, druhá byla natažená podél těla, z prstů useknutých ve výši kloubů zbyly jen pahýly. Ženina hlava byla svěšená, tričko bez rukávů natolik nasáklé krví, že bylo téměř nemožné

určit, jakou mělo původně barvu. Její obličej lemovaly prameny kaštanových kadeří, oči měla doširoka otevřené a tvář napjatou výrazem posledního projevu vzdoru.

„Víme, jak dlouho tu je?“ zeptala se Helen.

„Zatím ne,“ odpověděl Charles. „Téměř kompletně vykrvácela. Nedomnívám se, že bude mrtvá dlouho, ztuhlost se teprve začala projevovat kolem krku a ramen. Řekl bych, že to bude něco mezi čtyřmi a osmi hodinami.“

„A co příčina smrti?“ Helenina slova vyzněla téměř žalostně. Při pohledu na zubožené zbytky tělesné schránky před sebou si mohla mezi jednotlivými zraněními vybírat.

„V konečném důsledku proříznuté hrdlo.“ Opět si natáhl rukavici a nadzvedl hlavu oběti tak, aby odhalil hlubokou ránu vedoucí z jedné strany krku na druhou. Když nechal hlavu zase klesnout, řez se stal opět neviditelným. „Podle množství krve a směru rozstříku po okolních stěnách mohu téměř s jistotou potvrdit, že byla zabita tady.“

Helen se sklonila o něco blíže. „Nějaký konkrétní typ nože?“

„Cokoli s hladkou čepelí. Mohl to být i obyčejný kuchyňský nůž.“ Odhrnul prameny vlasů na straně hlavy, aby odhalil úlomky kostí, zbytky krve a šedé hmoty. „Také ji někdo uhodil tupým předmětem do hlavy. Ale rána na krku zasáhla krční tepnu, kvůli čemuž velmi rychle vykrvácela.“

„Rozumím. Za jak dlouho bude možné provést pitvu?“

„Nejdřív tady musím dokončit předběžné úkony a hned ráno se do toho pustím.“

Helenin pohled spočinul na poutech. „Ta jsou policejní?“ zeptala se Pembertonu.

Podřepil si a pořádně si je prohlédl. „Naše nejsou,“ řekl rozvážně. „Musí mít nějaký jiný původ. Není na nich ani žádná značka.“

Jeho slova přerušil hluk přicházející zvenčí. Zvýšené hlasy. Křik nějakého muže.

Helen si vyměnila pohled s Pembertonem a přešla k oknu. Jenže výhled z kanceláře byl směrem k boční straně budovy a křik sem doléhal z parkoviště před domem.

„Omluv mě na chvíli, Charlesi,“ otočila se na patologa a přešla k oknu nad schodištěm. Blikající policejní vozy osvětlovaly roztržku na ulici. Policisté zápasili s vysokým mužem a snažili se zabránit mu ve vstupu do budovy. Hádala mu něco přes metr osmdesát – v ragbyové skrumáži by se jistě neztratil. Tři policisté měli co dělat, aby ho udrželi.

Za jejími zády se objevil Pemberton a vykoukl z okna. „Řekl bych, že dorazil Blane O'Donnell.“

Kapitola čtvrtá

Blane nezaregistroval, že se k němu přes parkoviště blíží postava policistky, ani si nevšiml, že se zastavila za policejním kordonom. V zápalu boje kolem sebe jen bezhlavě máchal rukama a odstrkoval všechny, kdo se mu postavili do cesty. Skrže zaťaté zuby chrлил jednu nadávku za druhou.

Potřeboval se dostat dovnitř továrny. K Sinead.

„Blane O'Donnell?“

Rázný tón jejího hlasu ho zaskočil. Zarazil se a zaostřil na osobu před sebou. Okamžitě v ní poznal šéfinspektorku, o níž nedávno četl v policejním zpravodaji, že jí byla udělena pochvala za zatčení vůdce místního gangu. Její postava v bílé kombinéze byla drobná v porovnání se stejně oděným kolegou, který stál vedle ní.

Blane polkl a přikývl.

„Jsem detektiv šéfinspektorka...“

Jakmile promluvila, policisté kolem něj povolili sevření a on si uvědomil, že je to jeho jediná šance. Sebral všechnu sílu, prudce sebou trhl a vystartoval vpřed. Prorazil policejní kordon a zamířil ke dveřím.

Před očima se mu zamžilo. Někdo mu zastoupil cestu. Chtěl se té osobě vyhnout, když vtom ho čísi ruka pevně uchopila za předloktí. Prudce se ohnal a ucítil, že jeho pěst do něčeho udeřila.

Vtom ho kdosi zezadu chytil a sevřel mu paže tak pevně, že se nemohl ani pohnout.

Blane zamrkal a před sebou spatřil potácející se inspektorku. Do háje! Takže to schytala ona. Ale on ji nechtěl uhodit. Nechtěl udeřit vůbec nikoho. Chtěl se jen dostat k Sinead.

„Helen Laveryová,“ dořekla větu a držela se přitom za rameno.

Jen o vlásek minul její obličej. „Hrozně se omlouvám, inspektorko. To jsem nechtěl...“ Hlas se mu zadrhl.

„Je mi jasné, že jste nechtěl.“ Narovнала se a v jejím rameni se ozvalo křupnutí.

„Já jenom potřebuju vidět Sinead.“

„Dobře víte, že vás k ní nemůžu pustit.“

Utrpením se mu zkřivila tvář. „Nemůžete mi to zakázat. Tam uvnitř je moje žena.“

„A vy ji uvidíte. Hned jak to bude možné.“

Zdálo se, jako by mu příval zlosti trhal vnitřnosti. Musel pevně zavřít oči, aby ten pocit zahnal.

„Co kdybychom si šli promluvit ke mně do auta?“ navrhla šéf-inspektorka. „Jen vy a já. Dám vám všechny informace, které zatím máme.“

„A Sinead?“

„Zařídím, abyste ji mohl vidět hned, jak to půjde. Slibuju.“

Uvědomil si, že sevření za jeho zády povolilo. Tatáž ruka ho nyní jemně doprovázela k vozu značky Subaru zaparkovanému vedle policejního kordonu. Usadil se uvnitř a ucítil chladnou kůži zadního sedadla. Ale jeho oči nic z toho neviděly. Jako by se vše odehrávalo ve snu. Srdce by mu ve víru emocí nejraději vyskočilo z hrudi.

Položil si hlavu do dlaní a soustředil se pouze na svůj dech. Nádech a výdech. Nádech a výdech.

Nějakou dobu trvalo, než oči opět otevřel a s překvapením si uvědomil, že inspektorka sedí vedle něj. Takové tintítko. Jak se mu

ksakru mohlo podařit ji uhodit? Právě jemu, který se specializuje na obranné taktiky. Do háje! Denně školí ostatní policisty, jak se ovládat a zachovávat chladnou hlavu ve vyhocených situacích.

„Ještě jednou se za to rameno moc omlouvám, inspektorko.“

„Nic to není, už to neřešte.“

Z bolestivého výrazu v jejím obličejí se ale dalo vyčíst, že nemluví pravdu.

Stáhl okénko a nastavil obličej vítanému přívalu čerstvého vzduchu. „Co se stalo Sinead?“

„Zatím je moc brzo na to, abychom to mohli s jistotou říct. Měla Sinead nějakou spojitost s továrnou Billings nebo s průmyslovým areálem?“

„Pokud vím, tak ne.“

„Má nějaké nepřátele? Víte o někom, kdo by jí mohl chtít ublížit?“

„Ne.“ Upřel zrak směrem k továrně. Nakřivo zavěšený nápis, vysunutá rolovací vrata jako doširoka otevřená ústa. „Je pravda, co jsem zaslechl? Že ji mučili?“

„Na jejím těle je řada zranění. Stále zjišťujeme jejich rozsah. Je mi to moc líto.“

V ústech ucítil kyselou příchut' žluči. Odvrátil zrak a snažil se soustředit na opěradlo sedadla před sebou.

„Jak na tom poslední dobou byla?“

S odpovědí si dal načas, pátral ve své mlhavé mysli. „Ani nevím. V poslední době to nebylo... Bylo to těžké.“

„Jak to myslíte?“

„Její matka se potýká s raným stádiem Alzheimeru. Je v jednom ošetrovatelském zařízení tady poblíž, ale její stav se rychle zhoršuje. A moje matka se pro změnu zase stěhuje do menšího. Poslední dobou jsem u ní trávil spoustu času, dával jsem dům do kupy, aby se mohl prodat. Bylo toho na nás moc.“ Přitiskl si ruku na tvář a její teplo mu poskytlo alespoň částečnou úlevu od bolesti, která

mu pulsovala na spáncích. „Sinead byla pod velkým tlakem. Děti, práce, rodinné záležitosti. Proto jsem pro ni naplánoval tuhle dovolenou, aby si aspoň trochu odpočinula. Touhle dobou už tam měla být.“

„Jak staré jsou vaše děti?“

„Thomasovi je pět. Naší dceři Avě jsou tři.“ Ruka mu sklouzla k bradě, tvrdé mozoly přejely po zastřížených vousech. Jeho děti. Jsou ještě tak malé. Tak nevinné.

„Kdy jste Sinead viděl naposledy?“ zeptala se šéfinspektorka tiše.

„Dneska ráno.“ Vážně to bylo teprve dnes ráno? Přišlo mu, jako by od té doby uběhlo několik dní. „Vzala si v práci pár dnů dovolené, aby mohla odjet na jógový pobyt do Derbyshiru. Vyprovodili jsme ji společně s dětmi.“ Před dvanácti hodinami. Stále před sebou viděl její široký úsměv, když se přikrčila, aby mohla děti obejmout a zasypat je polibky. Prosila je, aby tatínka nezlobily. Když nastupovala do své fiesty, slíbila jim, že přiveze nějaké dárky. Potom jim ještě kus cesty mávala z otevřeného okénka. „Myslel jsem, že jí to udělá dobře.“ Blane se při těch slovech vrátil do přítomnosti. „Víte, jak to myslím, prostě jen na pár dní někam vypadnout.“

„Jela sama?“

„To si myslela ona. Ve skutečnosti jsem ji ale chtěl překvapit a druhý den se tam za ní vypravit. Poslední dobou máme tak málo příležitostí být spolu sami jen my dva.“ Polkl slzy a sdělil jí podrobnosti o manželčině autě a směru, jímž se vydala.

Helen si vše zaznamenala. „Jak na vás působila?“

„Tak jako vždycky. Chovala se naprosto normálně. Abych byl upřímný, zdálo se, že se na trochu odpočinku vážně těší.“

Policejní páska se při každém závanu větru zatřepotala.

„Blane, je mi líto, že se vás na to musím zeptat. Kde jste byl dnes mezi desátou hodinou dopoledne a desátou večer?“

Věděl, že to přijde. On sám musel nesčetněkrát klást tu samou otázku. Přesto ho její slova bodla u srdce. „Poté, co jsme Sinead zamávali, jsem odvezl děti do domu své matky a jel jsem do práce. Měl jsem nastoupit na půl jedenáctou – můžete si to ověřit v rozpisu služeb – a skončil jsem v pět odpoledne. Pak jsem šel do posilovny a domů jsem se dostal akorát včas, abych kolem sedmé uložil děti.“

„V domě vaší matky?“

„Ano. Děti tam často zůstávají, když má Sinead směnu. Zvlášť poslední dobou, kdy jsem se pustil do rekonstrukce domu. Než jsem děti uložil, matka uvařila večeři. Byla tam se mnou celý večer.“ Nadiktoval jí adresu a sledoval pohyby její ruky, když si ji zapisovala. „Sinead mi volala asi tak dvacet minut po tom, co jsme se s ní rozloučili. Bylo to poprvé, co trávila delší dobu bez dětí. Jen se chtěla ujistit, jestli moc nevyváděly, když odjela.“ Sklopil zrak. „To bylo naposledy, co jsme spolu mluvili.“

„Omlouvám se, budu potřebovat detailní údaje jejího mobilního telefonu. Zatím se nikde nenašel.“

„Určitě ho musela mít v tašce. Sinead s sebou nosí kabelku úplně všude. Často si ji dobírám, proč si ji nebere i do služby.“ Teda dobíral, uvědomil si náhle bolestně. Vytáhl telefon a nadiktoval jí číslo.

„Cítíte se na to, abyste nám pomohl sepsat seznam jejích přátel a spolupracovníků? Chápu, jak vám teď je. Jenže čím dřív na tom budeme moct začít pracovat... Však víte.“ Snažila se o co nejlaskavější tón, nechtěla na něj moc tlačit.

Přikývl. „Nepřeju si, aby mě kontaktoval rodinný styčný důstojník.“ To nebyla žádost, spíš konstatování.

Neunikl mu výraz v inspektorčině tváři. On byl tou nejbližší osobou, kterou Sinead měla. Bylo mu jasné, že bude jedním z hlavních podezřelých, ale nechávalo ho to naprosto chladným. To poslední, co právě teď potřeboval, byla přítomnost dalšího policisty

v domě, v blízkosti dětí. Nepřál si, aby je někdo rušil v jejich smutku. Potřebovaly teď hlavně klid, žádné cizí lidi kolem.

„Dobře. Pokusíme se prozatím vaše přání respektovat. Policie vás ale i tak bude muset co nejdříve vyslechnout a sepsat výpověď. Zároveň bude nezbytná domovní prohlídka, pochopitelně ve vši diskrétnosti.“

Vytáhl z kapsy svazek klíčů. S cinknutím z něj jeden z nich sundal a předal jí ho. „To je klíč od našeho domu. Máma má náhradní. Nechám zatím děti u ní.“

„Mám na vás ještě jeden dotaz: Měla Sinead nějakou blízkou osobu? Někoho, komu by se mohla svěřit? Třeba někoho z rodiny?“

„Nejdůvěrnější vztah měla se svou matkou, než onemocněla. Zbytek její rodiny žije v Dublinu. Sinead má ale spoustu přátel, pořádku si s někým píše.“

Poděkovala mu. Kožený potah sedačky zavrzel, když vyklouzla z vozu ven a vrátila se přes parkoviště ke svému kolegovi. K Blaneoovi se z dálky donesla tlumeně vyslovená slova: „Dohlédněte na něj a ujistěte se, že dnes nezůstane sám.“ Sevřel se mu žaludek. Podíval se na továrnu, kde leželo mrtvé tělo jeho ženy, a třel si mateřské znaménko na spánku. Nic už nebude tak jako dřív.

Kapitola pátá

Helen při vstupu do kanceláře uvítal potlesk, a jak procházela místností, postupně nabíral na síle. Vřelé přijetí kolegů jí na rtech vykouzlilo úsměv.

Postavila se tváří v tvář týmu svých detektivů. Někteří z nich byli usazeni na židlích, jiní opření o stoly, pár opozdilců postávalo v zadní části místnosti. „Moc vám všem děkuju za úžasné uvítání. Jsem ráda, že můžu být zase zpátky, i když bych byla raději, kdyby to bylo za příznivějších okolností.“

Zadívala se na prázdnou tabuli, jež visela na vedlejší stěně. Snímky oběti byly pořízeny, měli už nachystanou i mapu s polohou továrny Billings v rámci průmyslového komplexu Keys Trading Estate, včetně dalších důležitých poznatků, ale Helen si vyžádala, aby na ni prozatím nic z toho nevyvěšovali. Všichni tito policisté se za ta léta ve službě museli vypořádat s pohledem na smrt ve všech jejích šokujících podobách, každé mrtvé tělo zahalené do vlastního závoje smutku. Avšak skutečnost, že se v tomto případě jedná o kolegu, o někoho, koho třeba osobně znali nebo s kým dokonce sdíleli stejnou kancelář, činila ztrátu ještě traumatictější, a ona je potřebovala připravit na nelehký úkol, který budou muset podstoupit.

„Ve 20 hodin 50 minut objevili strážníci v opuštěném továrním komplexu Billings v průmyslové zóně Keys Trading Estate tělo